

Sygn. akt IV CSK 427/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej w G.  
przy uczestnictwie P. W., J. W. i Skarbu Państwa - Starosty P.  
o stwierdzenie zasiedzenia służebności,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 14 lutego 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania P. W.  
i J. W.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.  
z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. orzeka, że wnioskodawca i uczestnicy ponoszą koszty związane ze swym udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 3 grudnia 2015 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 348 w zw. z art. 352 § 2 k.c., art. 292 i art. 172 § 2 k.c. uczestnicy postępowania J. W. i P. W. uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które przedstawili formie następujących pytań:

- „czy w myśl art. 348 k.c. przeniesienie posiadania następuje przez wydanie rzeczy oraz czy dla stwierdzenia zasiedzenia należy udowodnić przejście posiadania konkretnych urządzeń”,
- „czy przyjęta w orzecznictwie zasada zgodnie z którą do przeniesienia posiadania majątku nie wystarczy sam akt normatywny, zmiana przepisów lecz niezbędnym jest przedłożenie decyzji lub umowy przekazującej konkretne instalacje urządzenia ma zastosowanie również w przypadku przejęcia tych urządzeń od Skarbu Państwa przez Przedsiębiorstwo przesyłowe”,
- „czy dopuszczalne jest dokonanie wykładni art. 292 k.c. w kontekście uznania dopuszczalności stwierdzenia zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu”,
- „czy wykładnia ta nie ma aby charakteru prawotwórczego [...]”,
- „czy działania Państwa w zakresie powszechnej elektryfikacji były podejmowane w sferze działań imperium, czy były one dokonywane w sferze dominium zakładającej równość podmiotów”.

W odpowiedzi na skargę uczestnik postępowania E. S.A. w G. wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od skarżących zwrotu kosztów procesu, natomiast uczestnik Skarb Państwa - Starosta P. zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.

Stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi co najmniej jedna z przyczyn wymienionych w tym przepisie, co powinno zostać przez skarżącego wykazane i należycie uzasadnione (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.).

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga precyzyjnego sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu o charakterze abstrakcyjnym, zaprezentowania argumentacji prawnej przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu,

a ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne. Uzasadnienie wniosku uczestników wymagań tych nie spełnia.

Skarżący nie sformułowali w skardze żadnego istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., które Sąd Najwyższy powinien poddać analizie i rozstrzygnąć. Postawione przez uczestników kwestie stanowią jedynie przejaw ich wątpliwości odnośnie do trafności zajętego przez Sąd w sprawie stanowiska oraz prawidłowości zaskarżonego orzeczenia. „Zagadnienia” te to w istocie zarzuty kasacyjne ujęte w zmienionej formie, dalsza natomiast argumentacja to nieco zmodyfikowana, skrócona postać ich uzasadnienia. Skarżący, uzasadniając wniosek, nie przedstawili wymaganych argumentów prawnych, które mogłyby przekonać, że w sprawie pojawił się abstrakcyjny, istotny problem prawny, budzący poważne wątpliwości i wymagający rozwiązania przez Sąd Najwyższy, ograniczając się do polemiki ze stanowiskiem Sądu Okręgowego. Należy dodać, że okoliczność, iż Sąd ten rozstrzygnął jedną z przedstawionych kwestii w sposób odmienny, niż Sąd Najwyższy w jednym ze swych licznych orzeczeń, nie jest równoznaczne z wystąpieniem zagadnienia, o którym mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Z omówionych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c.

jw

I.n